

fradragsbeløbet foran i de almindelige bemærkninger opgjort som 45.000 multipliceret med 3.400 kr. månedligt (40.800 kr. årligt).

Beløbet bliver selvsagt mindre i det omfang, fremskridtspartiet får gennemført sine forslag om, at de ældre (og de handicappede) kan blive i eget hjem, så længe de selv ønsker det, gennem forbedret hjemmehjælp (også om aftenen og i weekenden), bedre kollektivboliger og »datterløn« til den pårørende, der i hjemmet vil passe en gammel far eller mor (lovforslag nr. L 183 af 13. marts 1979, se Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 6318 og 8356 samt tillæg A sp. 3183).

Til § 2, stk. 1

Til nr. 1

1) En virkelig god anvendelse af skatteyderpenge er at give den, der har puklet i årtier, økonomisk mulighed for at nyde nogle gode år, før helbredet begynder at skrante.

Forslag om at nedsætte den almindelige folkepensionsalder fra de nuværende 67 år nyder derfor fremskridtspartiets største sympati.

Men fremskridtspartiet har ikke noget at have sympatien i. Det er særdeles beklageligt, at en generel nedsættelse af pensionsalderen er uforsvarlig på nuværende tidspunkt. Dette er ikke fremskridtspartiets skyld. Det er konsekvensen af den hidtil førte politik med dens store underskud, der viser, at dansk produktion er for lille. Og når vi skal producere mere for at undgå fremtidig gældsætning og for at tilbagebetale med rente og renters rente de 180 milliarder kroner, vi allerede netto skylder udlandet, skal der bestilles mere i Danmark. Derfor er tiden ikke til, at flere aldersklasser får lov til at gå tidligere på pension.

Socialministerens svar på folketingets socialudvalgs spørgsmål 1 ad L 97 af 5. december 1978 oplyste, at en pensionsaldernedsættelse til 65 år i 1980 ville koste skatteyderne 1,4 mia kr. (før skat). Dette beløb er i sig selv ikke afskrækkende. Men for at vi kan blive udlandsgælden kvit, er det nødvendigt, at alle, som kan arbejde, også pukler på med at skabe den fornødne produktion. Her har vi den afgørende bremse, der hindrer, at vi kan nedsætte den almindelige pensionsalder. Den fornødne samfundsøkonomiske baggrund for lavere pensionsalder end 67 år foreligger først, når vor valutastilling over for udlandet kommer op på en reservekapital i form af nettotilgodehavender svarende til ca. 10 pct. af nationalproduktet (det anslås til ca. 580 mia kr. for 1985).

Personer under 67 år, der er uarbejdsdygtige af den ene eller anden grund, skal naturligvis have offentlig hjælp. Denne bistand hører blot ikke under folkepensionslovgivningen. Nærværende lovforslag berører derfor ikke disse personer.

Dette sker ud fra den principielle opfattelse, at folkepension skal være en ret, man opnår ved at komme i en bestemt alder, ikke en ydelse, man skal søge om for at kunne opretholde livet. Da forslagsstillerne er klar over, at der for mange er behov for førtidspensionering eller en hjælp i en kortere eller længere periode, inden folkepensionsalderen indtræder, har fremskridtspartiets finanslovbudgetter taget hensyn til, at det er en nødvendighed med rigelige midler til brug for invalidepensionstildelinger samt trangsbestemt hjælp af mere eller mindre permanent karakter.

Gældende lovs kriterium er desværre ikke altid, at de pågældende ikke magter at udføre arbejde. Socialdemokratiet fik jo SV-regeringen til at kvitte sig for de mange valgfondsbidrag, fagbevægelsen gav til socialdemokratiet, ved, at skatteyderne som vederlag er kommet til at betale milliardbeløb til den efterlønsordning, hvis hovedbetingelse er, at man har betalt fagligt kontingent gennem en årække.

Et sådant misbrug vendte fremskridtspartiet sig naturligvis imod (se nærmere herom bl.a. Fremskridt 1978 - 10, side 5).

Efter fremskridtspartiets mening skal de, som én gang er gået på efterløn, bevare deres efterlønsrettigheder fuldt ud også i fremskridtssamfundet, men loven bør lukke for tilgang af fremtidige efterlønsansøgere.

2) På linje med skattelovens grundprincip findes det rigtigt ikke at knytte folkepensioniststatus til indfødsret, men til, om man er indlevet i det danske samfund på det tidspunkt, hvor pensioneringen bliver aktuel.

Til nr. 2

Der henvises til den nordiske konvention af 5. marts 1981 om social tryghed, til EF-forordning nr. 1408 af 1971 og til Danmarks tosidede socialforsikringsoverenskomster. Af disse sidste er den ældste traktaten med Schweiz (fra 1954). Den er nu ændret fra 1. december 1983. I 1976 indgik vi aftale med Tyrkiet, i 1977 med Jugoslavien og i 1982 med Pakistan. Der er færdigforhandlet aftaler med Marokko og Spanien og forestår aftaler med Østrig og Israel. Fremskridtspartiet er imod denne udvikling og besnæres ikke af, at regeringen besmykker dette spil med danske skatteyderes penge med betegnelsen »social eksport« (Folketingstiden-